

OCHI SFINXULUI

ROBERT

4

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN
JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

Traducere din germană de Petru Istrate

Grafică originală și prelucrare de Aurel Luopaștean

Nr . 4

CAP. XI. PRIZOMIERI

(Continuarea capitolului din numărul anterior)

Adam a scos un briceag cu care a ascuțit bățul la unul dintre capete, începând să-l frece de marginea pălăriei sale în formă de cilindru, amestecând rumegușul lemnului cu restul proviziei sale de tabac de prizat.

- Apă, Acolo este apă ! a început să strige Leonor arătând cu mâna în depărtare oglinda strălucitoare în razele soarelui a unui ochi de apă.

Tonul vocii sale mai ridicat conținea câteva octave triumfătoare și de bun augur pentru însoțitorii

săi.

- Da, acum ceea ce ne lipsește este apa, atâta vreme cât di nou partea mea de tabac e refăcută, a sărit încântat Green, degustând cu vădită satisfacție din tutunul lui preferat..

Vrei o priză, Mister Deacon ? Cum, nu ? Ei, da, dar papucii mei îi vrei, însă în această privință trebuie să te dezamănesc. Răspunsul meu e nu și rămâne. mereu nu !

Deacon însă nu se mai gândea la încălțăminte celoralți. El, ca și toți împreună, mureau cam de mult de sete și acum numai la apă îi stăteau gândurile.

Leonor o pornise înainte urmată de însoțitorii săi. Adam Green se descălțase și-și luase prețioșii papuci în mână, dându-și jos și ciorapii. Toți i-au urmat exemplul, cu excepția desigur a bietului Deacon care era scutit de o asemenea corvoadă, Și cu un curaj demn de admirat, o ținea drept înspre apele fluviului, deși toată lumea știa că nu era în stare să înoate.

- O să facem aici o scurtă pauză ? a întrebat copleșit Deacon, după ce străbătuseră deja jumătate din porțiunea de mlaștină de pe lângă fluviu.

- N-o să facem nici o pauză. De-abia diseară o să ne odihnim un pic, a venit nemilos răspunsul.

- Bine, dar trebuie să mâncăm ! De ce am luat altfel cu noi păsările împușcate ?

- Numai diseară o să mâncăm și de fapt atunci

când întinericul nu va mai permite distingerea urmelor.

- Ce bine că n-avem lună plină, fiindcă atunci am fi obligați să mărșăluim toată noaptea, s-a exprimat mucalit același Green.

Dar Leonor se ținea de cuvânt. Puterea de rezistență și tenacitatea acestei fete erau extraordinare. Lamentațiile lui Deacon n-au avut nici un ecou. Leonor i-a făcut clar cunoscut că el era liber să procedeze cum crede de cuviință. Să se lungească pe jos imediat, sau să se întoarcă, cum i-o fi voia. Ei îi era perfect indiferent și i-o dăduse răspicat să înțeleagă încă de la început..

Norocul lui a fost că încă după alte două ore au dat din nou de apele unui fluviu. Când soarele se apropiase de asfințit, au ajuns la liziera pădurii, acolo unde urmele trecerii bolidului mecanic erau răspândite peste tot.

La o oarecare depărtare s-a ivit un mic luminiș ascuns în pădure și pașii fetei s-au îndreptat într-acolo.

- Aici mă gândesc să înnoptăm. Sigur, e ceva mai departe de urmele lui Maximus, dar am convingerea că Mister Georg Hartung va descoperi și singur urmele noastre. Chiar dacă ne-am mai îndepărtat puțin, mă încred în capacitățile sale.

Așa se face că la vreo sută de metri de urma adâncă lăsată de Maximus în pădure s-a întins tabăra pentru odihnă. S-a aprins iute un foc și păsările au fost jumulite și pregătite pentru cele cinci guri flămânde.

Că în tot acest timp urmele călătorilor au fost descoperite de către indienii sioux și că aceștia după ce i-au pândit, s-au apropiat pe furiș , grupul de pribegi n-au bănuț nimic..

Așa s-au așezat automobiliștii noștri, deveniți prin forța împrejurărilor pedestri, în jurul focului, așteptând să se termine rumenirea păsărilor, cu excepția sărmanului Deacon, care zăcea mai încolo epuizat pe spate.

Totul până ce Adam Green, cel căruia îi aparținea batista roșie cu desenul Fecioarei din Orleans pe mijloc, l-a făcut atent pe fiul magnatului că-și revendică bunul, întrucât era de la sine înțeles că după masă va fi nevoit ca orice om cumsecade să se șteargă pe la gură.

- Batista e făcută pentru anumite scopuri, domnul meu, altfel...

Deodată a răsărit în jurul focului ca din pământ statura impozantă a unui războinic indian vopsit în toate culorile..

- Howgh ! a spus acesta cu o adâncă voce guturală, lăsându-se apoi jos cu atâta naturalețe, ca și cum ar fi făcut cu totul parte din componența acestui grup.

Mister Adam Green nu și-a pierdut deloc cumpătul, de parcă nu s-ar fi întâmplat cine știe ce mare lucru.

- Mister Hugh ? Foarte încântat ! Numele meu e Adam Green. Mă bucur chiar foarte mult să vă fac cunoștință. Doriți să luați o priză, Mister Hugh ?

Indianul nici nu s-a uitat la tutunul întins înspre sine, ci dădu să...

- Nu, nu,, astea sunt pipele mele, a izbucnit iritat Adam Green, apucându-l de mână pe indianul care dorea să apuce una dintre nuiielele frumos cioplite de acesta, folosite pentru păstrarea tutunului și care-i atârnavă de oblânc.

În aceeași clipă, Adam aproape că s-a înăbușit de emoție văzând cum în spatele lui Leonor au răsărit ca din pământ alte și alte fâpturi asemănătoare lui Mister Hugh, care nici una, nici două, l-au apucat strâns de brațe, răstignindu-l pe spate. La fel s-au petrecut lucrurile și cu ceilalți.

- Ce mojie !

- Ce înseamnă asta ? s-a răstit Leonor cu buzele palide, abia descleștate.

Trebuie să constatăm aici că timpurile de pe vremea lui „Ciorap de piele „ ale lui Fenimore Cooper se schimbaseră. În toată America de nord, excludem deocamdată Mexicul și Texasul, cu indieni din tribul apașilor, nu existau indieni care să îndrăznească să atace călători pentru a-i pune la stâlpul torturii, în timp ce femeile albe, ar fi fost conduse forțat în wigwamurile unor căpetenii pentru a și le face sauaw.

Fiii roșii ai Marelui Spirit erau mult prea inteligenți pentru a face asta în timpurile moderne.. Ei știau destul de bine că mai erau încă tolerați ca vânători liberi, numai din milă și generozitate, dar că nu aveau voie să se ridice împotriva „cuțitului cel lung”, împotriva săbiei dragonilor de graniță.

Dacă un singur indian comitea un astfel de păcat, asta ducea la exterminarea unui trib întreg, sau dacă nu, la îngrădirea acestora în rezervații din lagăre, alături de infractorii de drept comun albi, a căror vecinătate nu și-o doreau câtuși de puțin.

- Fețele palide sunt pe terenurile de vânătoare ale Biberului Albastru, s-a pronunțat cel care era împodobit cu însemnele căpeteniei.

- Și numai de aceea ați îndrăznit să ne atacați ?

- Fețele palide au pustiit cu locomotiva lor pădurea Biberului Albastru,

În felul acesta, vicleanul indian găsisese un motiv să-și legitimeze atacul asupra oamenilor albi, pentru că într-adevăr întreg acel teritoriu și încă alte regiuni învecinate erau înregistrate pe numele triburilor de indieni, în urma unor negocieri „la cuțit”.

Potrivit acestui acord, nimeni nu avea voie să stabilească colonii acolo, să taie lemnul pădurilor, sau să ucidă vânatul.. Numai după negocieri și după daruri oferite căpeteniilor, aceste prerogative mai sus enunțate puteau fi cedate unor străini sau „fețe palide”.

Alte și alte fapte, care nici una, nici două, l-au apucat strâns de brațe, răstignindu-l pe spate. La fel s-au petrecut lucrurile și cu ceilalți. (pag .113)

Toate aceste lucruri le cunoștea prea bine și Leonor.

- O să vă despăgubim pentru pierderile suferite.

- Atunci va trebui să tratați cu Biberul Albastru

- Ei bine, spune-mi cât preținzi pentru toate stricăciunile noastre ?

Biberul Albastru n-a hotărât nimic.

- Dar nu ești chiar tu Biberul Albastru ?

- Biberul Albastru vânează pe pământul indienilor Picior de Cioară și în locul său l-a lăsat pe Vulpea care șede la foc.

- Și când se va întoarce acasă Biberul Albastru ?

- Când apare luna nouă.

- Cum ? Dar asta înseamnă vreo patruzeci de zile și atât de mult vrei să ne ții prizonieri ?

- Atunci ce-i poți da tu Vulpilor ca să te lase liberă, prin care să înlocuiești pierderile ?

Acest indian își făcea pe deplin cinste numelui său, știa foarte bine ce însemna a negocia și cum să jongleze cu această noțiune.

Leonor se găsea într-o situație dintre cele mai precare. Acești moderni „piei roșii” știau prea bine și ce înseamnă banii de hârtie și-acum probabil nici Deacon nu-i mai putea ajuta.

- Ascultă aici, căpetenie. Noi facem o călătorie cu un automobil, acela pe care-l numești tu locomotivă, deși nu merge obligatoriu pe șină.

- Marea Vulpe cunoaște și locomotivele care n-au nevoie de drumul de fier.

- Azi-dimineată, încă înainte de a intra în interiorul lui, acesta a pornit de unul singur și de aceea am fost nevoiți să mergem pe jos, prin pădurea ta.

- Howgh !

- Lasă-mă așadar să iau urma locomotivei mele, după care îți plătesc atât cât ceri.

- În dolari.

Leonor a încuviințat dând din cap fără șovăială. De îndată ce va intra în posesia automobilului său, va rezolva repede și cu pieile roșii.

Dar nici acest indian nu era așa de ușor de dus cu preșul.. Deși vorbise de dolari, toate astea le compara și echivala cu pături arme și alte bunuri folositoare lui.

- Și atunci când fețele palide vor da de locomotiva lor, vor fugi atât de repede, încât caii noștri cei mai rapizi nu-i vor putea ajunge,

- Asta puteți să o împiedicați, nu ne eliberați și nu ne veți lăsa nici să ne urcăm în mașină înainte de a vă despăgubi pentru pierderile suferite.

Căpetenia s-a ridicat în picioare :

- Biberul Albastru va decide asta. Marea Vulpe nu poate să o facă.

Și așa s-a întâmplat că prizonierii au început să fie mânați din spate, în timp ce carnea friptă a căzut

pradă indienilor înfometați, care au înghițit-o cât ai zice pește.

- Cel puțin lăsați-ne să mergem ca oameni liberi, nu ne socotiți ca prizonieri, a strigat Leonor.

- Nu putem să o facem !

- Cum așa ?

- Numai dacă plătiți.

- Ar trebui să ne dați ceva de mâncare, suntem lihniți de foame,

- Fețele palide vor mânca de îndată ce vom ajunge în fața focurilor noastre.

S-a pornit imediat după ce armele albilor au fost confiscate. Acestea constau din două puști cu gaze, una dintre ele lăsată de către Georg în clipa în care a alergat după automobil. În afară de asta. Și Leonor mai avea , în tocul său, un pistol cu gaze.

La aceste trei arme, căpetenia s-a uitat cu o privire disprețuitoare. Au fost scotocite și buzunarele bărbaților în speranța găsirii unor alte arme. Li s-a lăsat în schimb briceagul, pe care indianul, în virtutea calităților sale războinice, nu-l socotea o armă demnă de un luptător

- Cu ce au reușit fețele palide să ucidă păsările ?

- Cu armele astea, s-a văzut nevoită Leonor să admită

- Unde sunt gloanțele ?

– Păi. Am tras toate gloanțele, a răspuns ea iute.

Din nou căpetenia s-a uitat cu dispreț la arma aceea fragilă, după care a dat-o unui alt indian să o poarte.

La un semn al indianului șef, convoiul s-a pus din în mișcare, fiecare prizonier încadrat de către doi indieni, Caii era duși de căpăstru, întrucât aici în pădure nu se prea putea călări.

- Ce mojie nemaipomenită, a început Adam Green din nou să înjure, pășind printre tufișuri și rădăcini. Cum poate un om cinstit să prizeze puțin din tabacul lui preferat dacă are mâinile legate la spate .

Curând, au apărut flăcările unui foc de tabără, uriaș.. Într-un luminiș spațios al pădurii erau ridicate mai multe wigwamuri, între care ardeau focuri la care femeile tocmai pregăteau cina din vânat, în special de cerb și antilopă.

De-acum bizonii, vânați cu sălbăticie se mai găseau numai în grădinile zoologice.

Prizonierii au fost despărțiți, fiecare dintre ceștia au fost conduși la câte un alt wngwam.

Deacon fusese introdus și el într-un cort, unde a primit niște pantaloni din piele, cămașă și mocasini, apoi mâncare din belșug. Totodată, un indian cu o figură întunecată i-a atras atenția că orice încercare de fugă va fi pe loc pedepsită cu lama ascuțită a tomhawkului său.

În plus, mai primise o blană și câteva pături cu

care să se poată odihni în liniște.

Un indian rămăsese de pază, înlocuit la revărsatul zorilor de către altul, la fel de neînduplecat ca și cel pe care-l înlocuise,

Când Deacon a încercat să-i vorbească, acesta i-a arătat numai tomoawkul, iar atunci când Deacon și-a repetat zâmbetul, a primit o asemenea lovitură peste gură, încât i-an plesnit buzele.

- Am să mă plâng șefului. A spus el numai, profund indignat,

Așa s-a scurs ziua întreagă, venind o nouă seară.. Deacon stătea pe blana sa bine hrănit, gândindu-se totuși la felurile sale de mâncare preferate de la restaurantele din New York, când pătura cortului a fost dată brusc de o parte și în deschizătura luminată a apărut o siluetă sălbatică, cu o față pe care a putut-o aprecia aparținând rasei caucaziene, după culoarea mai deschisă a părului.

Indianul care făcea de pază l-a privit și l-a salutat pe noul venit cu o adâncă înclinare a capului, acesta însă și-a pironit ochii pe cel care stătea încă întins la pământ.

- La dracu, Arthur, tu ești cu adevărat ?

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea s-a uitat cu mirare și neîncredere la noul venit

- Nu știu...

- Dick Walter sunt ...

- Dick. Cum e posibil, tu aici !

După aceste vorbe spuse pe un ton sfâșietor, Deacon a sărit brusc în picioare.

Walter era un fost camarad de școală, alături de care petrecuse zile fierbinți în New York. Ca și el, acesta era un băiat de bani gata, care numai și numai dintr-o pasiune arzătoare se dedicase profesiei primejdioase a vânătorii de animale mari, fiind totodată și un neîntrecut căutător de urme și puitor de capcane, deși nici o nevoie de ordin material nu-l împingea să facă asta.

De altfel, deși nimeni nu mai auzise de el o vreme destul de îndelungată, apărea cu regularitate o dată la șase luni, pentru a-și ridica dobânda marii sale averi.

- Vin tocmai de la New Yoek și întrucât credeam că tocmai te-ai întors de la Paris, m-am gândit să te caut. Așa am aflat de povestea asta nebună cu automobilul și că ieși parte la aventură. Ajuns aici, am aflat de prizonierii deținuți de către indieni și așa am dat de tine,

- Dick, tu ești bine văzut în tribul ăsta de indieni, adică ai u vreun cuvânt de spus ?

- Te cred și eu, nu degeaba am trei neveste pe aici.

- Poți să mă eliberezi ?

.- E de râs, nu alta ! De fapt, cu o sută de dolari,

toate pagubele pot fi plătite, sau cu un revolver cu pat de argint.

- Nu i-ai vizitat și pe ceilalți tovarăși ai mei de prizonierat ?

- Am intrat prima dată în wigwamul tău.

- Așadar, n-ai vorbit încă cu Miss Morris ?

- Cum ți-am spus, ești primul cu care stau de vorbă ,

- Trebuie să-ți vorbesc între patru ochi.

- Păi, putem rămânea aici și să vorbim în franțuzește.

Walter s-a așezat jos lângă prietenul său și cei doi au început o discuție care a ținut două ore încheiate.. În principiu, au vorbit despre acest combustibil minune numit morisit și despre posibilitățile de a intra în posesiunea lui, deși Deacon nu-și permisesese să-l inițieze pe prietenul său în această afacere mai mult decât era necesar.

Deja se făcuse întuneric și cei doi interlocutori, ca și indianul de pază, de altfel, n-au băgat de seamă cum sub despărțirea de piele, un cap de om se strecura înăuntru..

- Hm, bambini, asta stă în puterea noastră să o facem, Cât despre mine, mi-e perfect indiferent la ce resurse de energie va apela omenirea pe viitor, la cărbune, petrol, ori la acest afurisit de morisit, Cu toate astea, am să te ajut pe cât îmi stă în putință

- Prea bine atunci. Măine vom lua urma acestui blestemat de automobil,. Dar să nu uit și de altceva. N-ai făcut nici o încercare până acum de a intra în posesia secretului acestui morisit ?

- Asta nu-i pe departe atât de ușor....

- Miss Morris este doar urmărită cu un mandat de arestare.

- Da, întrucât a călcat un om cu automobilul.

- Păi. Asta n-ai aranjat-o chiar tu ?

Acum cei doi complici puteau vorbi în voie.

- Eu ? a întrebat totuși Deacon, prefăcându-se uimit.

- Așa mi-a trecut mie prin minte.. Altfel nu s-ar fi potrivit lucrurile atât de minunat. !

- Atât de minunat ?

- Haide, nu te mai preface ! În Iowa s-a găsit cadavrul unui om groaznic mutilat și în plus au apărut doi martori care au declarat că Miss Morris l-a strivit pe bietul om cu automobilul.. Mortul n-a putut fi identificat, cel puțin la început nu, până ce poliția a descoperit un tatuaj pe spatele acestuia, potrivit căruia individul era un delincvent căutat de multă vreme, care bântuia prin regiunea asta, de fapt un om condamnat pentru săvârșirea a mai multor jafuri cu arma la ochi. Dacă Miss Morris l-a călcat totuși, i-a făcut umanității un mare bine.

După aceea a mai apărut un martor care a

declarat că a mai văzut același cadavru pe o altă stradă. La apariția acestui de al treilea martor, primii doi au dispărut de parcă i-a înghițit pământul.

Ce spui de povestea asta Arthur ?

- Vezi tu, bătrâne, chestiunea asta pe mine chiar că nu mă privește defel, și a scrâșnit dinții înfundat, Deacon făcând pe indiferentul.

- Așa o fi, numai că acum Miss Morris nu mai are mandat de arestare.

- Poate că nu cu cazul de omor, ci fiindcă s-a opus la arestare. Împotrivindu-se, a făcut și niscaiva stricăciuni care i se pot imputa,

- Mai întâi trebuie să vorbesc cu Miss Morris, a reluat iarăși Deacon. Dick înlesnește-mi, rogu-te, o convorbire cu ea. Cheamă-mă în wigwamul ei !

CAP. XII. DEGETUL VORBITOR

Leonor n-a fost cu nimic tratată mai bine decât Deacon. Și ea nu avea voie să părăsească wigwamul, fiind mereu păzită și de îndată ce fata băgă de seamă că paznicul n-avea de gând să vorbească deloc cu ea, nu s-a mai sinchisit să facă conversație.

Timpul se scurgea anevoios. Nu-și bătea defel capul cu planuri de evadare, se bizuia pe faptul că Georg, cu simțul de prevedere care-l caracteriza, va găsi o modalitate să intervină.

În seara zilei următoare, când era destul de întuneric, a intrat în cortul ei un om pe de-a întregul îmbrăcat în ținută de piele, în care spre uimirea ei l-a recunoscut pe Deacon..

- Cum, Mister Deacon, sunteți liber ?

- Vorbiți franțuzește, a întrebat-o acesta grăbit.

- Da.

- Vă pândește un mare pericol. Eu am reușit să-mi negociez eliberarea, dar dumneavoastră nu va fi atât de ușor să o faceți. .Aici la tribul ăsta de indieni a sosit un om din New York, care știe totul despre morisit și toate altele.. Automobilul a fost și el găsit nu departe de aici, împotmolit într-o mlaștină.

Bătăile inimii lui Leonor aproape că se opriseră. Era stătea rezemată de învelișul cortului și a simțit acum pe spate apăsarea unui deget care executa la anumite intervale niște semnale în alfabetul morse, care spre mirarea ei cu un singur,. dar revoltător înțeles : minciună. minciună !

„Acesta-i cu siguranță Georg Hartung,” i-a trecut ei prin cap, întrucât își amintea cum i-a povestit ea însăși despre modul său secret de comunicare cu răposatul ei părinte..

Așadar, tot ceea ce-i spunea acum Deacon nu era decât o minciună sfruntată. Asta cel puțin putea să o creadă.. Firește că s-a păzit să se trădeze în vreun fel.

- Cum e cu putință ? !

- Așa cum vă spun..

- Bine, să presupunem că indienii au găsit automobilul, ce ar putea ei să facă la urma urmei cu acesta ?

- Dar este doar un european printre dâșii, un inginer chiar, al cărui nume nu l-am putut afla, care cu siguranță va reuși să scoată automobilul de colo de unde se află..

- Chiar dacă ajunge la dispozitivul de generare a gazului exploziv, la ce-i va folosi, întrucât se va declanșa o deflagrație și atât el cât și morisitul vor fi pierduți pentru vecie.

- Cu toate astea, vă pândește și un alt pericol.

- Care, mă rog ?

- S-a demonstrat că ați călcat în cursul călătoriei un om..

Din nou degetul nevăzut și-a pornit sarabanda pe spatele fetei. :

„Minciună deja dovedită”, suna mesajul.

- Deja s-a dovedit asta, a răspuns îndată Leonor cu voce tare, ca să audă amândoi cei doi interlocutori ai săi.

- Dar dovezile sunt de necontestat. Mai rău decât toate ar fi faptul că omul strivit sub roțile mașinii este un cetățean de vază, foarte respectabil.

„Totu-i o minciună sfruntată”, a urmat să „telegrafieze” degetul nevăzut.

- Eu atâta știu. Acest inginer, sau poate funcționar, care a sosit aici vă va denunța autorităților ca pe o ucigașă a acestui cetățean.

- Îngrozitor...s-a prefăcut că-l crede Leonor,

- Este o singură posibilitate de salvare pentru dumneavoastră.

- Care ?

- Să vă eliberez pur și simplu.

- Numai dacă ai putea !

- Există numai o cale. Inginerul pornește mâine într-acolo unde s-a împotmolit automobilul, o să mă alătur acestuia, după care o să vin cu automobilul să vă iau.

- Da, asta ar fi o soluție ! a strigat Leonor în așteptarea interpelării degetului vorbitor.

- În acest caz ar trebui să știu cum să intru în înăuntru.

- Firește !

- Atunci explicați-mi în ce constă mecanismul care permite deschiderea ușii.

- Permite-mi o întrebare mai întâi. Nu se știe nimic de soarta lui Hartung ?

- Ba da. A fost găsit, dar numai cadavrul acestuia, cu gâtul zdrobit, probabil când a căzut în timpul goanei neconținute a automobilului.

„Minciuni” a venit telegrafiat prompt răspunsul degetului. Chiar eu sunt Georg Hartung.

Această lămurire suplimentară a degetului nici măcar nu mai era necesară.

- Ei, atunci să-ți încredințez deci dumitale secretul care permite deschiderea ușii ?

Această întrebare a fost din nou adresată celor doi interlocutori ai săi, care i-au și răspuns fiecare în felul lui.

- De ce nu ? Sunt de partea dumneavoastră, iar în al doilea rând, ca un reprezentant al tatălui meu, am și eu interesul ca invenția să nu ajungă defel în alte mâini. Străine !

Așa s-a pronunțat Deacon, în vreme ce degetul a avut cu tot alt demers de transmis.

„Nu dezvălui secretul. Automobilul e bine ascuns și am să vă eliberez eu la timpul potrivit. Hartung,

- Nu, nu marșez la ideea asta, a dat în fine Leonor răspunsul.

- La care ? a vrut să știe Deacon.

- Nu trădez secretul deschiderii ușii, oricum, în acest fel și morisitul însuși e la adăpost de amestecuri străine.

- Atunci veți fi pierdută, autoritățile n-au uitat decesul bietului om călcat de Maximus.

- Mi-e indiferent. Dacă am încălcat legea, prefer să fiu trasă la răspundere și o plătesc ca orișicare...

- Parcă vorbiți cu totul altfel ca adineauri.

- Mi-am schimbat decizia în ultimul moment.
- Acesta e ultimul dumneavoastră cuvânt ?
- Da.

- Vom mai vorbi și mâine din nou. Mai o întrebare. Nu aveți oare vreo bucată de morisit la dumneavoastră.

- Doamne păzește !

- Inginerul acela pare să aibă o altă părere. Mâine veți fi percheziționată la piele de către indieni. Așadar, mai gândiți-vă. Noapte bună !

- Ticălosule !

Asta a fost expresia de ușurare pe care a scos-o Leonor după plecarea lui Deacon. Întrucât ambii vorbiseră în franțuzește, expresia aceasta sunase pe limba lui Voltaire.. canalie !

Degetul misterios rămăsese încă lipit de spatele său, astfel încât Leonor aștepta să se reia într-un fel sau altul convorbirea.

Conștiința că nu mai era singură în wigwamul său, și că indianul care o păzea nici nu bănuia o a doua prezență îi insufla curj.

Din nou a început degetul să vorbească :

„Maximus s-a împotmolit într-un deal de nisip, destul de aproape, dar eu n-am reușit să deschid ușa, întrucât nu cunosc mecanismul de deschidere”.

Asta însă se putea rezolva.. Leonor avea asupra sa hârtie și creion și oricum, azi făcuse diferite notițe,

adică ținea un jurnal, fără ca paznicul său indian să se sinchisească câtuși de puțin. pentru asta. Și-a scos o foiță din carnet și a desenat ordinea butoanelor care trebuiau rotite, însemnându-le prin cruciulițe și mai adăugând câteva cuvinte drept explicație.

S-a uitat după indian, care tocmai acum își îndesa o altă pipă cu tutun, Fără zgomot, a împăturit hârtia și a înmânat-o mâinii care ținuse degetul. Acesta s-a retras apoi.

CAP. XIII. SALVARE ȘI RĂFUIALĂ

O duzină de călăreți, dintre care doi erau fețe palide, au părăsit așezarea indiană, luând urma automobilului, Deocamdată se găseau pe platoul stâncos, pe care din loc în loc mai răsărea câte un petic de iarbă, strivită de pământ de roțile automobilului. Totuși, acestea le erau suficiente pieilor roșii pentru a lua urma lui Maximus. Oricum, automobilul trăsesese o linie dreaptă pe parcursul său.

Deacon luase încă zece indieni cu el, întrucât nu știa în ce stare va găsi automobilul. Poate că-va da de el intact, poate zdrobit, în cine știe ce văgăună, de unde va trebui extras. Nu era exclus să mai aibă de-a face și cu .Georg Hartung și de aceea prefera o mică trupă armată alături..

Automobilul trebuia găsit cu orice preț, chiar și

la granița canadiană, Dacă era distrus, cu atât mai bine.

Chiar dacă Deacon nu putea pătrunde pe cale obișnuită în interiorul automobilului, poate că folosind un exploziv oarecare și-ar atinge scopurile.

Oricum ar fi fost, Deacon voia să aibă automobilul chiar mânat într-un oraș mare, unde să poată cu ajutorul unui specialist să ajungă la detonatorul de gaz, astfel încât cele patru sute de grame de morisit să intre în mâinile sale.

Oricum, Deacon repurtase o victorie chiar și până acum, cele două carabine cu gaz și pistolul cu gaz, obținute toate astea prin intermediul prietenului său, care vorbise cu căpetenia.

Pentru armele sale Walter nu manifeste nici un interes deosebit, calibrul considerându-l prea mic, el fiind obișnuit să folosească carabină convențională cu praf de pușcă.

Oricum, nici Deacon însuși nu știa mare lucru despre armele pe care și le însușise. Nu apucase să le cerceteze, deși își propusese să o facă.

Dacă descoperea secretul fabricării acestora, chiar numai din exploatarea licenței, un fabricant de arme tot i-ar fi oferit inventatorului cinci mii de lire sterline, care nici ele nu erau de lepădat.

Deacon a aflat de la indieni că Georg Hartung s-a reîntors pe urmele automobilului și asta luându-se după urmele acestuia, dar unde ajunsese, nimeni nu și-a

putut da seama.

Urma i-o luaseră de-abia la liziera pădurii, după care au observat-o ducând prin prerie, dar Deacon n-avea nici un chef să facă o cale întoarsă acum.

Deci Hartung reușise să se reîntoarcă ! Nu putea ști cu ce rezultat. Putea să fi sărit de pe automobil oricând, mai cu seamă atunci când acesta a străbătut apele vreunui fluviu.

Deacon nu s-a mai interesat deloc de soarta potrivnicului său, deși la început l-a urât destul de puternic, întrucât simțea că acesta e aliatul fidel al fetei acesteia.

Principalul era că Hartung nu se întorsese la timp. Noaptea aproape că se instalase pe platou și era de presupus că în dimineața zilei următoare vor ajunge la partea nisipoasă a platoului, mai ales că în depărtare, încă de pe acum se deslușeau acele movilițe de nisip. Urmele lăsate de automobil erau foarte clar de citit în nisip, întrucât nici o boare de vânt nu adia ca să șteargă dărele lăsate de roți. După câteva ore de marș, se și apropiaseră de cele mai mari dune.

- Cred că automobilul s-a împotmolit într-una din dunele astea de nisip, a fost de părere Walter

Deacon simțea cum îl trec fiori plăcuți de anticipare. Urmele de roți duceau direct înspre dunele de nisip și Deacon era și el conștient de proprietățile deosebite ale acestui miraculos material..

Da, devenise clar chiar de pe acum. Urmele roților de automobil duceau direct într-una dintre dune, în vreme ce urmele mașinii veneau tocmai dintr-acolo, dinspre pădure. Mai clar chiar că nici nu se putea !

Sigur, chiar în imediata apropiere a movilei de pământ nu era cu puțință să citești toate acestea în amănunt, având în vedere că nisipul fusese împrăștiat.

- Automobilul a ieșit pe partea cealaltă ! a fost de părere Walter.

- Nu prea cred, știu și eu câte ceva despre rezistența nisipului. Nici măcar n-ar fi putut pătrunde atât de adânc...Da, uite chiar acolo ! a arătat el jubilând.

Și-a înfipt mâna doar până la cot în nisip și a dat imediat de platoșa metalică a lui Maximus.

Deacon nu se putea abține să cerceteze imediat mecanismul de deschidere din exterior al automobilului. Însă și-a dat imediat seama că e o cauză pierdută, din pricina grămezilor de nisip care-i zădărniceau eforturile.

Fiecare dintre indienii însoțitori era înzestrat cu lasouri, de asta având grijă Deacon de la început. Acum pieile roșii legaseră funiile împletite de orice proeminență vizibilă de pe Maximus și cei doisprezece cai au fost puși să tragă într-o anumită direcție, până ce întregul automobil a ieșit la iveală din nisip în toată splendoarea lui.

- Ei, ca să vezi, am reușit să facem și treaba asta, a judecat Deacon, care se și plasase pe platforma din spatele automobilului, moșmondind după mecanismul secret de deschidere.

- Mulțumirile mele respectuoase, s-a auzit deodată în spatele lor o voce.

Ușa s-a deschis brusc chiar în momentul când Deacon s-a găsit în fața lui Georg Hartung, și înainte ca acesta să fi avut vreme să se dea deoparte, a și fost înșfăcat de pumnii puternici ai globe trotterului, după care i s-a aplicat un tratament similar și colegului său, fiind legați amândoi de mâini și de picioare.

- Ai adus ambele arme și până și pistolul cu gaze. Foarte frumos judecat...

Între timp Georg s-a întors în cabina șoferului, ușa închizându-se după sine.

Este de remarcat că lui Georg îi reușiseră toate acestea, adică să ia urma celor doi albi și apoi să-i prindă, fără a avea nevoie de un cal propriu.

După ce l-a imobilizat pe Deacon, l-a cărat în interiorul automobilului, așa legat cum se afla, fără a fi nevoit să recurgă la arme.

Planul lui Georg, care știuse mai devreme intențiile lui Deacon, a fost să i-o ia înainte, pîtindu-se în dosul unei movile de nisip și intervenind la momentul potrivit.

Trebuise tot timpul să aibă de grijă ca nu cumva

nisipul să blocheze din nou ușa odată deschisă, ori și mai rău, să intre în mașină,

Nici surpriza indienilor sioux n-a fost mai mică. În consecință, au procedat cum au crezut că era mai bine, adică au ajutat la reîntoarcerea automobilului și, firește, la eliberarea lui Leonor.

Georg îi spusese ei doar destul de clar că automobilul era în apropiere. Dar ce însemna cuvântul apropiere când era vorba de un astfel de automobil ?

Dar și Deacon o amenințase înainte de plecare, ceea ce o indignase și o umpluse de furie totodată.

Dimineața urma să fie din nou percheziționată pentru a se vedea dacă nu poseda totuși morisit asupra sa. Vai de ea dacă s-ar fi găsit morisitul asupra sa ! Mai bine moartea !

Trăgea nădejdea ca cel puțin un om să poată rămânea în viață, ca să conducă automobilul. Dar era oare realizabilă dorința asta ?

Astfel, tot cugetând, balansând între deznădejde și speranță, s-a scurs întreaga noapte.

Zorii au sosit și ei, dar nimic nu se arăta la orizont. Nici Deacon, nici Georg. Dacă ar fi apărut milionarul ca învingător, Leonor n-ar fi șovăit să-și împlânte cuțitul în inimă pentru a scăpa de umilință și înfrângere.

În fine, s-a adus mâncarea, santinelele s-au schimbat, dar în afară de asta nu s-a petrecut nimic.

. Nici Georg, nici Deacon cu călăreții săi indieni nu-și făcuseră încă apariția.

Ziua s-a scurs și speranța că salvatorul ei va sosi în cele din urmă, s-au risipit încetul cu încetul.

Veșnic flămânzi, indienii erau tocmai gata să-și pregătească mâncarea, carnea animalelor pe care le vânaseră în decursul zilei, când un zgomot încă vag s-a auzit de foarte departe, Duduituri, pocnituri, care semănau cu zgomotele provocate de dislocarea unor trunchiuri destul de groase de copaci. Nepăsarea indienilor nord-americani în fața oricăror evenimente neașteptate e bine cunoscută., totuși larma aceasta i-a scos din sărite.

Aceste zgomote le cunoșteau ei prea bine, chiar și în fața unui uragan distrugător și-ar fi păstrat cât de cât cumpătul, nu de alta, dar și calamitățile naturale cunosc câte o pauză, acum însă ceea ce venea peste ei dura pur și simplu prea mult.

Indienii nu puteau face nimic decât să fie spectatori.

Deodată, îngrozitorul bolid a apărut ca un monstru preistoric în fața lor, părându-li-se că scuipă foc și... moarte. Așa ceva nu mai văzuseră niciodată. Sigur, automobile mai întâlнисeră ei dar nu un astfel de monstru, despre care se spunea că Marele Spirit al lui Manitou călărește pentru a-i pedepsi pe fiii săi cei neascultători !

Au pornit-o toți care încotro într-un exod stârmit doar de dorința ancestrală de supraviețuire.

Chiar și paznicul lui Leonor o tulise îngrozit la goană.. Îndată după aceasta, a apucat și Leonor să fugă. Firește, în altă direcție !

„Acesta este Maximus ! Acesta-i Hartung !”

Și într-adevăr, asta era. Maximus sosise și se găsea acum în mijlocul taberei indiene. Ușa automobilului s-a deschis și Georg a ieșit afară, tocmai când își făcuseră apariția încă trei bărbați.

- Ei, drace, dar știu că a durat ceva până te-ai înapoiat, s-a auzit voce comic-pițigăiată a stimabilului domn Adam Green.

Și Green a fost primul care a dat buzna în automobil pentru a ajunge cât mai repede la mult râvnita lui porție de tabac.

Leonor a întrebat dacă n-ar fi fost cazul să se cerceteze dispariția celor trei arme cu gaz și spre surprinderea sa a aflat că armele se găseau tocmai rechiziționate, în blindat, de la mult stimatul domn Deacon, care avea deocamdată statutul de partener în același automobil .

Toate astea le-a aflat Leonor de la Georg, care făcuse pe șoferul până aici.

Tot Georg i-a povestit cum a reușit să se târască de la wigwam la wigwam, până ce găsisese locul în care era deținută prizonieră ea, Leonor.

Leonor a trebuit să-l creadă, întrucât aceasta avea dovada reușitei în cel mai strict sens al cuvântului.. Totodată, ea a fost informată că în realitate nu strivise pe nimeni cu mașina, după care a aflat ce mai auzise Georg de la Deacon.

Caracterul lui duplicitar a putut fi în cele din urmă demonstrat și de-abia acum se puteau lua măsuri împotriva acestui om.

- Ce-i de făcut cu ticălosul acesta ? a întrebat Georg.

- Să-l lăsăm în plata Domnului, evacuându-l din automobil, deși îmi pare rău, a răspuns Leonor.

Asta însă nu s-a întâmplat imediat Pornind la drum, după trei ore de mers au ajuns pe șoseaua care duce spre statul Nebraska, iar după alte două ore au atins Fort Kearney.

Automobilul ajunsese la destinație. Leonor s-a oprit în fața compartimentului în care a fost introdus Deacon. Acesta a început să-și pledeze nevinovăția, nerecunoscându-și nici o vină.

Leonor i-a tăiat-o însă scurt. Legăturile lui Deacon au fost tăiate în cele din urmă, acesta fiind eliberat și lăsat în mijlocul drumului lângă bagajele lui.

- Acesta-i Fort Kenney și prin urmare te afli în siguranță. Că ești un ticălos, mi-am dat seama încă de prima dată când te-am văzut. Morisitul îl voi oferi totuși spre vânzare tatălui dumitale, peste doi ani. Și

acum pleacă !

Autoblindatul a pornit-o din loc, nesinchisindu-se nimeni de Deacon, lăsat la Fort Keanney, care zăcea nu departe de ei, încă în întuneric.

Proferând înjurături murdare, Deacon și-a ridicat amenințător pumnul în direcția de mers a lui Maximus.

- Și eu o să-ți smulg secretul, răzbunându-mă cumplit. Și promit că o voi face. Și atât de sigur, pe cât de sigur e că mă numesc Arthir Deacon.

CAP. XIV. BANDIȚII DIN MUNȚII STÂNCOȘI

După încă trei zile, automobilul era din nou prins într-o cursă ocazională pe pantele înzăpezite ale Sierrei Nevada,

Pe parcurs au avut de întâmpinat tot felul de obstacole, care pentru urice alt automobil ar fi însemnat piedici de netrecut, dar pentru Maximus nu s-au dovedit decât niște amănunte ne semnificative.

Au trecut și de câteva localități, dar nu s-au oprit, cu excepția lângă un ofițer de jandarmi, pentru a se orienta pe parcurs.

Da, între timp mandatul de arestare emis pe numele lor a fost anulat, întrucât s-a dovedit că fapta nu fusese în realitate comisă.. Firește, mai aveau să răspundă pentru eventuale daune săvârșite la trecerea

furtunoasă, respectiv rezistența opusă forțelor autorității, dar aceasta era problema internă a fiecărui stat în parte pe teritoriul căruia s-a comis culpa.

De aceea, Leonor putea să-și continue liniștită cursa..

După-amiază, Maximus se găsea deja de cealaltă parte a Munților Stâncoși. Pe o șosea de foarte bună calitate, automobilul rula acum, condus de mâna sigură a lui Adam Green pe pământurile însorite ale splendidului stat american numit California.

Deocamdată acest peisaj maiestos încă le rămânea ascuns. Dimpotrivă, împrejurimile erau acum mai degrabă înspăimântătoare. Treceai printre defileuri deosebit de periculoase, care de-abia aveau o lățime de patru metri, de unele părți străjuind stânci masive colțuroase.

- Pe aici n-aș prea crede să poată trece vehicule unele pe lângă altele și chiar dacă acum s-ar ivi unul din direcția contrară, atunci...

În acest moment, Maximus a frânat brusc. Automobilul tocmai ocolise o cotitură și în fața lor drumul era cu desăvârșire...blocat. O grămadă de pietre și stânci le bara cu totul drumul, pe toată lățimea sa.

- O prăbușire de stânci !

Așa părea să fie. Bucăți mari sau mai mici de pietre căzuseră unele peste altele, făcând cu neputință orice tentativă de pătrundere.

- Asta ne mai lipsea acum...

În aceeași clipă, niște detunături și rostogoliri de stânci și pietriș le-au perceput chiar în urma lor. Puțin în spatele se distingea înălțat un morman de zeci de tone de piatră, după dislocarea asta subită.

- Să știți că asta-i o manevră mărișoară făcută cu deliberare !

Da, acum părea să nu existe nici o îndoială în această privință.

Obstacolul din față fusese pregătit din timp, iar cel din spate fusese astfel regizat, încât să intre în acțiune numai în momentul când automobilul se va fi aflat într-un loc anume.

Putea fi bănuită o tentativă de jaf, acum că orice cauză naturală a producerii prăbușirilor de stâncă fusese cu desăvârșite exclusă. Automobilul ajunsese foarte aproape de prima îngrămădire de stâncă și bolovani.

- Nici gând să putem sări peste grămada asta, a constatat Green uitându-se la bariera înaltă de cel puțin patru metri care stătea în fața lui.

- Dar nici cățărarea nu-i posibilă ? a întrebat precipitat Georg Hartung..

- E cam mult și asta pentru Maximus al nostru. Mi-ar plăcea mai degrabă să știu cum stau lucrurile în spate înainte de a risca totul.

Georg a deschis imediat ușa din față, sărind repede afară ca o căprioară de munte.

- Pentru numele Domnului Georg, dacă trage cineva în tine ?

Georg însă nu ni era pe cale să asculte glasul rațiunii, ci s-a cățărat cu o sprintineală uluitoare pe care nu o credeai la dimensiunile lui, pe grămada de bolovani. Din vârful mormanului prăbușit, Georg a putut constata că drumul era cu desăvârșire liber, movila de stâncă prăvălită în fața lor având formă ovoidală, cu vârful îndreptat în sus.

Nici un glonț nu fusese tras și Leonor l-a privit cu obrajii arzând ca focul. Conștientă că-l strigase pe nume, Georg, ceea ce conferea o notă de familiaritate relației dintre ei, și Hartung însuși a reținut și el prea bine felul cum i se adresase fata.

Și-a recăpătat pe loc însă sângele rece după o firească emoție și a raportat numaidecât ceea ce văzuse.. alte cuvinte n-a adăugat în plus.

- Dacă nu putem să sărim sau să ne cățărăm peste grămada de pietre, atunci va trebui să le îndepărtăm noi din cale.

- În acest caz cei ce-au pus capcana vor observa totul și la momentul potrivit ne vor acoperi cu o ploaie de gloanțe.

- Este cu putință, dar cum altfel să scăpăm din capcana asta ?

Leonor a bătut furioasă cu piciorul în pământ..

- Iată că suntem prinși din nou ! Îs curioasă cum

se vor desfășura evenimentele mai departe, Ceva ar trebui să se întâmple curând.

Și parcă pentru a da curs spuselor lui Leonor, o voce sonoră, necunoscută, s-a făcut auzită pentru prima oară :

- Stimai domni, vă rog politicos să ne scuzați că vă reținem astfel și nu v-aș recomanda să trageți în mine. Asta pentru că noi prețuim răzbunarea și ați putea fi supuși unui tratament similar. În alte privințe, avem însă pretenția de a ne purta ca niște adevărați gentlemen.

De cealaltă parte a grămezii de stânci a apărut acum capul unui om, după care întreaga siluetă a acestuia.. Surprinzător, era un tânăr drăguț, simpatic, cu cizme înalte și o cămașă roșie , zâmbind cu toată gura și lăsând cu această ocazie să se vadă o dantură albă și splendidă. La centura acestuia atârnavă două revolvere și un cuțit bowie.

- Ei drace, dar ce automobil curios ! a continuat el să vorbească râzând, apropiindu-se treptat de vehicul.

- De sus n-am putut observa decât ferestrele acestuia. Deci încă o dată, domnilor, vă rog nu vă îndoiiți de intențiile mele, care sunt cât se poate de creștinești.

- Ei, dacă-i pe așa, mai întâi am vrea și noi să știm cu cine avem de-a face, nu s-a putut Leonor să zâmbească, deschizând cu ocazia asta ușa din față a

automobilului.

Netulburat, pretinsul și cuviosul bandit a intrat înăuntrul vehicului.

- Pe cinstea mea, uite și o doamnă ! a spus el, luându-și imediat de pe cap sombrero.

- Sper, conică, că nu v-am speriat prea tare atunci când am răsturnat grămada de stânci.

Leonor însă nu era dispusă la discuții galante, așa că i-a tăiat-o scurt :

- Spuneți-ne mai bine ce doriți de la noi.

- Permiteți-mi mai întâi să mă prezint :
California Fred.

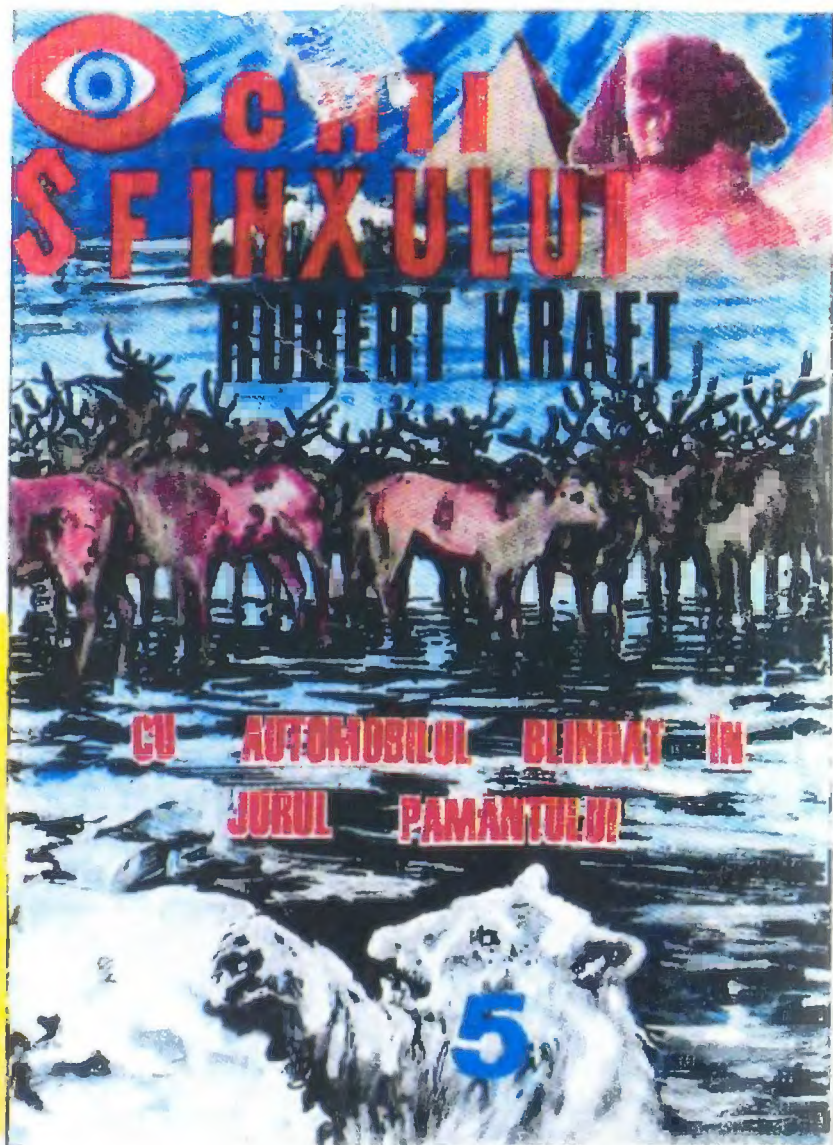
Tânărul bandit spusese vorbele astea pe un astfel de ton, de parcă cuvintele sale ar fi fost menite să le insufle întrebătorilor săi un fior de groază, fie și numai la auzul acestui nume. De groază, sau de uimire cel puțin, după caz.

Dar nimic din toate acestea nu s-au întâmplat, întrucât oricât de faimos ar fi fost numele acesta, America e așa de mare, încât asemenea celebrități sunt destul de ușor uitate, întrucât mereu apar alte și alte evenimente care le estompează.

Urmăriți continuarea în broșura nr. 5

Procesare la calculator de Aurel Lupaștean – 4 august 2007

BANDIȚII DIN MUNȚII STÂNCOȘI

ÎN DRUM SPRE ALASKA, ECHIPAJUL LUI MAXIMUS ESTE ATACAT ÎN MUNȚII STÂNCOȘI DE O BANDĂ DE TÂLHARI. ÎNTÂMLAREA IA O ÎNTORSĂTURĂ FAVORABILĂ PRIN REUȘITA INTERVENȚIE A CIUDATULUI PERSONAJ ADAM GREEN.

BLINDATUL URMEAȘĂ CĂILE ALBITE DE OASELE CĂUTĂTORILOR DE AUR ȘI STRĂBĂTUTE DE NEFERICIȚII VÂNĂTORI DE BLĂNURI RARE PENTRU BOGAȚII LUMII.

AVENTURA NORD-AMERICANĂ SE ÎNCHEIE PRIN PRĂBUȘIREA AUTOMOBILULUI ÎN ABISUL UNEI CASCADE, SALVATORUL ESTE ÎNSUȘI PREVĂZĂTORUL INVENTATOR, AFLAT DEMULT PE ALT TĂRĂM.